

လွန်းထားထား

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

သူပုခုံးထက်ကတက်တူးလေး

*When a loved one
becomes a memory,
the memory becomes
a treasure...*

L နေ

"ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို စူးစူးနစ်နစ် ခံစားမိတဲ့ အခါတိုင်း ...
ကျွန်မ သူ့ကိုခေါ်ပြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက် တက်တူး ထိုးတယ်လေ။
ရင်ထဲက ခံစားချက် တစ်ခုကို နောက်ထပ် ခံစားချက် အသစ်တစ်ခု
နဲ့ ဖုံးလွှမ်းကြည့်တဲ့ သဘောပေါ့။

အဲဒီ ဆစ်ဆစ် ဆစ်ဆစ်နဲ့ တက်တူးထိုးခံရတဲ့ ဝေဒနာကို ... ကျွန်မ
စွဲလမ်းတယ် ...

ဒီတစ်ခါတော့ ဘဝမှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူအတွက် အမှတ်တရ တ
က်တူးတစ်ခု ထိုးချင်တယ်"

"ဖြစ်မင်းမို့"

"ဘဝမှာ အောင်မြင်မှု အတန်အသင့် ရထားပြီးသား လူတွေမှာ ...

မာနတစ်မျိုးက ကိန်းဝပ်နေတယ်ကွ ...။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် Untouchable လို့ ထင်နေတယ် ...

ဒီအောင်မြင်မှုဟာ ဘယ်တော့မှ ဆုံးရှုံးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး ... နာကျ
င်ထိခိုက်စရာတွေ၊ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုတွေဟာ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ကို
ယ်နဲ့ မပတ်သက်ဘူးလို့ ထင်နေကြတယ်လေ"

အခန်း(၁)

ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဤမျှလှပလွန်းသော မြင်ကွင်းမျိုး မမြင်ဖူးခဲ့။ လှလိုက်တာ။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးက မှောင်နေသော်လည်း ပိန်းပိတ်မနေခဲ့။ ရွှေဝါရောင် ဝင်းလက် လင်းရီနေပုံက ... အသက်ရှူမှားလောက်စရာ။ ကျွန်မရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာ မီးပွင့်ကလေးတွေလို လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်နှင့် လင်းလက်နေသော ပိုးစုန်းကြူးကလေးတွေပါလား။ ကျွန်မ၏ ရင်တစ်ခွင်လုံး လွတ်လပ် ချင်မြူးလို့ နေပါသည် ။ မှတ်မှတ်ရရ ဘယ်တုန်းကများ ကျွန်မ အခုလောက် ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးလို့ လဲ။ ဟော ...။ အသံတိုးတိုး ကလေးတွေလည်း ကျွန်မ ကြားနေရသလိုပင်။ ကျွန်မကို ခေါ်နေတာ များ လား။ ဘယ်သူ ခေါ်နေသလဲဟင်။ ဖေဖေနဲ့ မမလား။ ဟင် ... ဖေဖေနဲ့ မမမကမှ မရှိတော့တာ။ အို ... ဒါဖြင့် ဘွားဘွားများ လား။ အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ဘွားဘွား ... ဘွား ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မြစ်မင်း ... မြစ်မင်းလို့ ခေါ်နေတာလား။ မြေးမ ... မြေးမ ... လို့ ခေါ်နေတာလား။ သဲတော့ မသဲကွဲဘူးလေ။ အို ... ဘွားမှ နေလို့ မကောင်းဘဲ။ ဒီမြေးမကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ဖို့ စိတ်မချနိုင်ဘူးလို့ အမြဲ တဖဖွ ရေရွတ် ညည်းတွားလေ့ရှိတဲ့ ဘွားဘွားလေး ကျွန်မရဲ့ ကမ္ဘာမှာ တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ရဆုံးသော ဆွေမျိုးသားချင်းပေါ့။ ဟုတ်တယ် ... ဘွားဘွားမှ နေမကောင်းပဲ။ ဘွားဘွားက ICU ထဲမှာ လေ ...။ ရုတ်တရက် ကျွန်မ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာမိသည် ။ ဘွား

ဘွား အိပ်နေရာဆီသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးသွားကြည့်မိတော့ ... ဟင် ... ECG စက် မျဉ်းတစ်ဖြောင့်တည်း ပြေးနေပါလား။ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ပြာသွားစဉ် သူနာပြုတွေ၊ ဆရာဝန်တွေ အခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာကြသည် ။ ကျွန်မ သူတို့ အားလုံးကို ကျောခိုင်းထားလိုက်သည် ။ ဘွားရယ်... နှုတ်တောင် ဆက်မသွားတော့ဘူးပေါ့။ မြစ်မင်း အားငယ်လိုက်တာ။ မြစ်မင်းနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဘွားက ပြောဦးမည်။

"ဘာအားငယ်စရာ ရှိသလဲ မြေးမ ...။ ဘွား ချမ်းသာသမျှ စည်းစိမ် အားလုံး မြေးကို အမွေပေးထားခဲ့ပြီးပြီ။ မြန်မာပြည်မှာ တော့ မြေးမဟာ အသက်အငယ်ဆုံး ဘီလျံနာမလေးပဲ။ မြေးမအသက် ဆယ့်ရှစ်ပြည့်အောင် ဘွားစောင့်နေတာ။ ဒီအမွေတွေ ငါ့မြေးမလက်ထဲ အကုန် လွှဲပေးခဲ့ချင်လို့ ။ မြေးမကို စိတ်မချနိုင်ပါဘူးအေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မသွားဘဲ နေလို့ ရသေးရင် အသက်ကို ဆွဲဆန့်ထားချင်ပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ... ဘွား မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဘွား စိတ်မချလည်း တစ်နေ့ကျ ထားခဲ့ရမှာ ပဲ ... ဒါကို ဘွားသိတယ် ..."

ခုတော့ ... ဘွား တကယ်ပဲ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီပေါ့။ ဆေးရုံမတက်ခင် တစ်ရက်အလိုမှာ ... ဘွားက သူမပိုင်ဆိုင်သမျှ အိမ်ခြံမြေ ... ဘဏ်စာရင်းတွေနှင့် ... အတွင်းပစ္စည်းတွေများစွာ ... ဘွား ရှယ်ယာ ထည့်ဝင်ထားသော လုပ်ငန်းများ စသည် တို့ ကို တစ်ဦးတည်းသော မြေးမ မြစ်မင်းမိုအား အားလုံး လွှဲပြောင်း ပေးအပ်ခဲ့သည် ။ တချို့ကိုလည်း လှူဒါန်းခဲ့သေးသည် ။ သွားရတော့မှာ ကို ကြိုသိနေခဲ့လိုပင်။ လုပ်စရာရှိတာတွေ အားလုံး လုပ်ခဲ့ပြီးမှ ဆေးရုံပေါ် ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ယခုတော့ အားလုံးကို စွန့်ခွာထားရစ်ခဲ့ပြီး အဘွား ငြိမ်းချမ်းစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါပြီ။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်မသည် လည်း တစ်နေ့နေ့ ဒီခ

ရိုးကို လိုက်ရဦးမည်ပင်။ ခုတော့ ငိုလည်း မငိုချင်။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နစ် နာကျင် နေသော ဝေဒနာကြီးကို ပျောက်အောင် ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ။ အားလုံးနှင့် ဝေးရာကို ထွက်ပြေးသွားရလျှင် ကောင်းမည်။

လူ့လောက အလယ်တွင် အမွေတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ၏ ဘဝကို ဘယ်သူကများ စာနာသနား ကြင်နာပါ့မလဲကွယ်။ မငိုပါဘူး ဆိုမှ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ထက်ဆီ တလိမ့်လိမ့် ဆင်းကျလာသည် ။ အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှာ အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ အသံတိတ် ငိုကြွေး ရှိုက်ငင်နေသော ကျွန်မကို ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုများက သနားကြင်နာ လွန်းသော အကြည့်များ ဖြင့် ငေးမော ကြည့်နေခဲ့ကြလေသည် ။

ကြည့်စရာ လူနာတွေအားလုံး ပြီးသွားချိန်မှာ သူမ မောပန်းနွမ်းလျ လျက် ကျန်ရစ်သည် ။ ခုနေ့များ အိမ်ပြန်ပြီး ရေနွေးနွေးကလေးနှင့် ခေါင်းလျှော် ရေချိုးလိုက်ရလျှင် တော်တော် အရသာရှိလိုက်မည့် အဖြစ်။ အိမ်ပြန်ဖို့ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေစဉ်မှာ သူမ၏ ဖုန်းကလေးက အသံမြည်လာခဲ့သည် ။ ကြည့်လိုက်တော့ မြစ်မင်းမိုးဆီက။ သူမ တစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိပြီးမှ ဖုန်းကိုင်လိုက်သည် ။

"သမီး ... နေကောင်းရဲ့ လား ..."

သူမ၏ အသံထဲမှာ ကရုဏာတွေရော မေတ္တာဓာတ်တွေရော၊ အကြင်နာတရားတွေပါ ရက်ရက်ရောရော လွှမ်းခြုံထားမှာ အသေအချာပင်။

မြစ်မင်းမို့ ...။ သူမ၏ လူနာတွေထဲမှာ အထူးဆန်းဆုံးနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ လူနာဖြစ်ခဲ့သည် မှာ မြစ်မင်းမို့ မွေးကင်းစ အရွယ်ကတည်းကမို့ ဆရာဝန်အဖြစ်သာမက အဒေါ်တစ်ယောက်လို မိခင်တစ်ယောက်လို ချစ်မြတ်နိုး သံယောဇဉ်ကြီးရပါသော ကလေးမလေး။ ပြီးတော့ မြစ်မင်းမို့၏ မိခင်က သူမ၏ သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည် မို့ မြစ်မင်းမို့ရဲ့ မိသားစု ဘဝအရေး တစ်ခုလုံးမှာလည်း သူမက အခန်းကဏ္ဍ တစ်ခုကနေ ပါဝင် ပတ်သက်ခဲ့ရသေး၏။

ထို့ကြောင့် မြစ်မင်းမို့၏ ဘဝစာမျက်နှာတွေ အားလုံးကို စာမျက်နှာ အစကနေ အခုလက်ရှိ စာမျက်နှာအထိ အကျွမ်းတဝင် ဖတ်ရှုခွင့်ရထားသူလည်း ဖြစ်ပါ၏။ အားလုံးက ကံအကောင်းဆုံး မိန်းကလေးဟု ထင်မြင် ယူဆထားကြသော ထိုမိန်းကလေး၏ အတွင်းကျကျ ဝေဒနာတွေ အားလုံးကို သူမသာလျှင် အသိနိုင်ဆုံးပင် ဖြစ်လေသည်။

"အာ ... ဒေါ်လေးမေကတော့ မြစ်မင်း ဆက်တာနဲ့ ဒီမေးခွန်းပဲ မေးတော့တာပဲ ...။ သမီး နေကောင်းပါတယ်။ ဘွားမရှိတော့ပေမယ့် အိမ်မှာ ဘွားရဲ့ အငွေ့အသက်တွေက သိပ်လွှမ်းမိုးတော့ နေရတာ ဟာ တာတာကြီးနဲ့ လွမ်းနာကျနေတာက လွဲရင်ပေါ့လေ။ အခုလည်း ဒေါ်လေးမေနဲ့ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ ။ ဒေါ်လေးမေ ဆေးခန်း ပြီးပြီလား ... သမီး လာခေါ်မယ်လေ ... တစ်ခုခု သွားစားရအောင် ..."

"အေး ... သမီးရယ် ...။ ဒေါ်လေး ဗိုက်တောင် ဆာနေပြီ။ သမီး လာခေါ်ပါနဲ့။ ဒေါ်လေး ကားနဲ့ လာခဲ့မယ်။ ဘယ်ကို လာရမလဲ ... ပြော"

"Signature ကို လာခဲ့နော် ဒေါ်လေး။ သမီး စောင့်နေမယ် ..."

"အိုကေ သမီး။ ဒေါ်လေး ခု ထွက်လာတော့မယ်"

သူက ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်ဆွဲကာ ဆေးခန်းထဲမှ ထွက်

လာခဲ့သည်။ ။ မြစ်မင်းမိုကလေးဟာ သူမအပေါ်မှာ တော့ မိခင်တစ်ယောက်လိုပင် အားကိုး တွယ်တာတတ်သူပင်။ သူမကလေးမှာ တိုင်ပင်စရာ၊ ရင်ဖွင့်စရာ တစ်ခုခု ပေါ်လာတိုင်း သူမကို အရင်ဆုံး အသိပေးတတ်ကျင့်ကလေးကိုတော့ သူမ တော်တော် သဘောကျရပါသည်။ ။ ရန်ကုန်မြို့၏ ညနေခင်းသည် ထုံးစံအတိုင်း ကားသံတွေ၊ ဟွန်းသံတွေ စည်ကား ဆူညံလျက် ရှိသည်။ ။ မှောင်ရီဖြိုးဖျရှိနေပြီမို့ ကားကို အထူးသတိထားပြီး မောင်းရသည်။ ။ သီချင်းသံကလေး ခပ်ဖွဖွဖွင့်ပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် သည်းခံစောင့်ဆိုင်းရင်း ကားမောင်းရသော အလေ့အကျင့်သည် သူမထံတွင် နေသားတကျ ရှိခဲ့ပြီတည်း။

Signature Restaurant သို့ သူမရောက်လျှင် မြစ်မင်းမိုက ရောက်နှင့်နေပြီ။ သူမကို မြင်တော့ ထလျှောက် လာပြီး ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်ရင်း ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို နမ်းလိုက်သည်။ ။ ထုံးစံအတိုင်း ဇာဂါဝန်တိုကလေးနှင့် ဆံပင်အရောင် လှလှကလေးတွေနှင့် ခုံထူထူ ဖိနပ်မြင့်မြင့် စီးထားသော မြစ်မင်းမိုကို တစ်ဆိုင်လုံးရှိ မျက်ဝန်းတွေက လိုက်လံငေးမောလျက် ရှိသည်။ ။ သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ ကောင်လေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော်လည်း အချစ်စစ်ကိုမှ ရှာဖွေ ကိုးကွယ်မက်မောချင်လှသော ဒီကလေးမရဲ့ ရင်ထဲက မွတ်သိပ် ဆာလောင်မှုကို ဘယ်သူမှ သိနိုင်မည် မထင်ပါ။

"ငါ့သမီးကတော့လေ ... တစ်ခါတွေ့ တစ်ခါ ပိုလှနေတော့တာပဲ။ ညည်းနဲ့ တွေ့လိုက်ရင် ကျုပ်မှာ ပိုပိုအိုစာသွားသလိုပဲ။ ပြောစမ်းပါဦး

အေ ... skincare လေး ဘာလေးများ သမီး အသားအရေက သိပ်လှတာ
ပဲ၊ ကြည်လင် ဝင်းမွတ်နေတာပဲဟယ်"

သူမကပြောလျှင် မြစ်မင်းက ပါးချိုင့်ကလေးတွေ ပေါ်အောင် ပြီး
ကာ ...

"ဒီထက် ပိုလှအောင် သွားလုပ်မလို့ ရှင့် ..."

ဟု သူမ နားနားကပ်ကာ နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောလေသည်။ ။

သူမက မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်တက်သွားကာ ...

"ဟေ ... ဒီလောက်လှနေတာကို ဘာတွေလုပ်ဦးမလို့ တုံး ... ညည်း
နော်"

ဟု တအံ့တဩ ပြောရသည်။ ။ မျက်နှာဖူးဖူးအိအိကလေးပေါ်မှာ အ
လွန်လှပသော စင်ရော်တောင်နှစ်ဖက် ကော့ပျံနေသလို မည်းခက် ကော့
ညွတ်သော မျက်ခုံးတန်းနှစ်ဖက်။ မျက်တောင်ထူထူ မည်းမည်း ကော့
ကော့ကြီးတွေ ဝန်းရံထားသော ရွန်းစို တောက်ပလွန်းသည့်
မျက်ဝန်းကြီးတွေ။ စင်းတန်းနေကာ အဖျားကလေးမှာ လှပလွန်းသည့်
နှာတံစင်းစင်းကလေး။ ထူဖြည့်ဖောင်းအိသော နှုတ်ခမ်းဖူးငုံကလေးတို့
ဖြင့် သိပ်လှသည့် မျက်နှာကလေးကို အမျိုးမျိုး ပြင်လို့ မဆုံးနိုင်သော မိ
န်းကလေးပါလား။ ပိုက်ဆံတွေ ပေါနေတော့လည်း လက်ညှိုးညွှန်ရာ
ရေဖြစ်သလိုပေါ့လေ။

"အေးဆေး ပြောပြမလို့ ဒေါ်လေးမေရဲ့ ...။ ခု ဘာစားမလဲ မှာ လိုက်
ဦး"

သူမက ပင်လယ်စာ အစုံကင် မှာ လိုက်သည်။ ။ စားစရာတွေ မှာ ပြီး
တော့ မြစ်မင်းမိုက စကားစသည်။ ။

"အဘွားကို သိပ်လွမ်းလို့ အိမ်မှာ မနေချင်ဘူး ဒေါ်လေးရယ်။ အဲဒါ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘန်ကောက် ခိုးမလို့ ။ သွားရင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း Breast Implants လုပ်ခဲ့မလို့ လေ။ အဲဒါ ဒေါ်လေးကို တိုင်ပင်တာ"

"ဟဲ့ ..."

သူမက အလန့်တကြား အံ့သြမဆုံးနိုင် ဖြစ်သွားကာ မြစ်မင်း၏ ရင် ဘတ်ကလေးဆီသို့ ယောင်ယမ်းပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် အထိပင်။ ဒီကလေးမကတော့လေ ...။ လုပ်ပြန်ပြီ ရှာရှာပေါက်ပေါက်။

"ဒီလောက် လှနေသားနဲ့ ဟယ်။ ဘာတွေ လျှောက်ပြင်ဦးမလို့ တုန်း သမီးရယ် ..."

"မတူဘူး ဒေါ်လေးရဲ့ ...။ အဲဒါထည့်လိုက်ရင် တင်းတင်းရင်းရင်း၊ ကြော့ကြော့မော့မော့ကလေး ဖြစ်သွားတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုပြီး confidence ရှိသွားတာပေါ့။ သမီးက တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အချစ်ကို လိုချင်တာဆို တော့ သမီးဘက်ကလည်း လှနေရမယ်လေ။ သမီးမှာ က အပြစ်အနာ ဆာကြီးနဲ့ ဆိုတော့ သမီးကိုယ်သမီး ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်အောင် လှပနေ အောင် ပြင်ဆင်ရမှာ ပေါ့"

"မဟုတ်တာ သမီးကလည်း ။ သမီး အယူအဆကိုက လွဲနေပြီ"

"ဪ ... ဒေါ်လေးက ယောက်ျားတွေအကြောင်း ဘယ်လောက်သိ လို့ လဲ။ သမီးက ပိုသိတာပေါ့ ဒေါ်လေးရဲ့ ။ ယောက်ျားတွေလောက် အ လှအပ မက်မောတာ ယောက်ျားတွေပဲရှိတယ် သိလား"

မြစ်မင်းမို၏ မျက်နှာလှလှကလေးမှာ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးသော၊ ဘဝင်မြင့်သော အရိပ်ကလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ လွှမ်းထင်လာလျှင် သူမက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိလေသည် ။ တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ က

လေးမ။

"ဟုတ်ပါ ... ညည်းပဲပြော"

"လူတွေက သမီးကို အရမ်းကံကောင်းတာပဲလို့ ပြောကြရင် သမီး လှောင်ရယ် ရယ်ပစ်လိုက်ချင်တယ် သိလား။ သူတို့ မှ သမီးရဲ့ ကံဆိုး တာတွေကို သိမှ မသိဘဲ။ အခုလည်း အမွေတွေ ပုံအောရလိုက်လို့ သူငယ်ချင်းတွေက သမီးရဲ့ ဘဝကို အားကျ နေကြလေရဲ့ ။ သမီးနဲ့ ဘဝချင်း သူတို့ လဲနိုင်မလား ... ကဲ"

သူမသည် ပင့်သက်ဖွဖွ ရှိုက်မိရင်း မြစ်မင်းကို နှစ်သိမ့်ဖို့ စကားလုံး ရှာဖွေမိသည် ။ တကယ်တော့လည်း သူမဆီမှာ မြစ်မင်းမိုကလေးကို နှစ်သိမ့်ချော့မော့ရသော သွန်သင်ဆုံးမရသော စကားလုံးတွေ ဆိုသည်မှာ အပ်ကြောင်းထပ်ကာ ဖန်တရာတေသလောက် ရှိခဲ့ပါပြီ။

"သူတို့ မှ သမီးအကြောင်း အတွင်းကျကျ မသိကြပဲနော်။ သမီးကလည်း မပြောပြချင်ပါဘူး။"

"သူတို့ သိဖို့ လိုမှ မလိုတာ သမီးရယ်။ တကယ်လိုတာက သမီးခွဲစိတ်တဲ့ အခါ ဆေးမှတ်တမ်း အားလုံး ယူသွားဖို့ ပါ။ အဲဒါက အရေးကြီးတာ"

"စိတ်ချပါ ဒေါ်လေးရဲ့ ...။ ခွဲစိတ်ပြီး ပြန်လာရင် ဒေါ်လေးဆီ လာပြမယ် ... သိလား။ သမီး ဘယ်လောက် လှသွားလဲဆိုတာ"

"အေးပါ ... သမီးရယ်။ ကောင်းကောင်း သွား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ ။ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိစေနဲ့ နော် ... တစ်ခုခုဆို ဒေါ်လေးဆီ ဖုန်းဆက်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့ ။ စိတ်ကို အလိုမလိုက်နဲ့ သမီး"

"ဖြည်းဖြည်းချင်းပြော ဒေါ်လေး။ Seafood ကင်လေး စားလိုက်ဦး"

မြစ်မင်းမိုက ပြုံးစိစိကလေး ပြောလျှင် သူမက ပြုံးမျက်စောင်းက
လေး ချီမိမြဲ။ ကိုယ့်သမီးကလေးသဖွယ် သံယောဇဉ်ပို၊ ကရုဏာပို၊
အကြင်နာပိုရသူကလေးမို့ အစိုးရိမ်လည်း ပိုမိသည် မဟုတ်လား။ ဒီသူငယ်
မလေးက ယုံရတာမဟုတ်။ သူမရှေ့ကျရင် မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်သူ
ငယ်ကလေးလို အပြစ်ကင်းသော မျက်နှာပေးကလေးနှင့် ဟန်ဆောင်
ကောင်းသလောက် ကွယ်ရာ ရောက်ရင် ထင်ရာစိုင်းတတ်သော လူဆိုးမ
ကလေး။ ရုပ်ကလေး ချောသလောက် ပြောရဆိုရ လက်ပေါက်ကတ် တ
တ်သော ဂျစ်တီဂျစ်ကန်မ ကလေးလေ။

အခန်း(၂)

ရန်ကုန်လေဆိပ်၏ ပြည်ပထွက်ခွာမည့် ဂိတ်ထဲသို့ ရောက်ကာမှ သူ့ ဗိုက်က ရစ်ပြီး နာလာသဖြင့် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားရလေသည်။ ။ အဲဒါ ပြဿနာပဲ။ သူက အများ သုံး အိမ်သာတွေမှာ အိမ်သာတက်ရမှာ ကို စိတ်အညစ်ဆုံး။ သူ့မှာ OCD (Obsessive Compulsive Disorder)ဟူသော ရောဂါတစ်မျိုး ရှိသဖြင့် အပြင်သွားလျှင် သူ့မှာ ပြဿနာ တော်တော်များ သည်။ ။ အထူးသဖြင့် အများ သုံး အိမ်သာတွေ သွားရမှာ လောက် သူ့မှာ စိုးရွံ့ပူပန်ရတာ မရှိတော့ပြီ။ ဆေးရကြောရ သန့်စင်ရနှင့် သူ့မှာ မပြီးနိုင် မစီးနိုင်ပင်။

"ဟေ့ကောင်တွေ ...ငါတော့ ပျာပြီဆရာ။ ဗိုက်က ရစ်ပြီးနာ လာပြီ၊ အိမ်သာဝင်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ပြဿနာပဲကွာ"

"အီးပါချင်တာများကွာ သွားပါပေါ့ကွ။ မင်းကို လိုက်တည် နေရဦးမှာ လား၊ ဒီကောင်ကတော့။ လေယာဉ်တောင် မဆိုက်သေးဘူး၊ သွား ... အေးဆေးသွား"

"ကျွန် ... အလုပ်ကရှုပ်ဦးမယ်၊ ဘယ်မှာ လဲ ငါ့ hand gel ... antiseptic gel"

"မင်း အိတ်ထဲမှာ ပေါ့ကွ။ ဆပ်ပြာရည်လေးလည်း ယူသွားဦး"

သူ့အကြောင်း အတွင်းသိ အစင်းသိ စိုးမိုးနှင့် မြတ်သူက မဲ့ကာရွဲ့ကာ

ဖြင့် စကြသည် ။ သူက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ လက်နက်အစုံအလင် ထုတ်ယူပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို မြတ်သူ၏ ပေါင်ပေါ် တင်လိုက်သည် ။

"ငါ့ကျောပိုးအိတ်ကို အောက်မချနဲ့ နော် မြတ်သူ"

"စိတ်သာချသွား ... ငါ ခေါင်းပေါ် ရွက်ထားပေးမယ်"

ဝေဒနာက သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်လာခဲ့ပြီမို့ သူ အိမ်သာဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့သည် ။ အများ သုံးအိမ်သာ တစ်ခါ သွားရသည် မှာ သူ့အတွက်တော့ စစ်မြေပြင် ထွက်ရသလိုပင် စိန်ခေါ်မှုက အပြည့်။ အထဲမှ ပိုးမွှားများ စွာက သူ့ကို စောင့်ကြို နေကြသလိုလိုပင် သူ ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြင့် ဝင်လာခဲ့ရသည် ။ ကမုတ်ပေါ်မှာ ချက်ချင်း မထိုင်ဝံ့သေး။ ဒါတောင် အိမ်သာခန်းတွေ ရှိရှိသမျှ အရင်ဆုံး တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် စစ်ဆေးပြီးမှ အသန့်ဆုံး အိမ်သာကို အရင် ရွေးချယ်ရသည် ။ စိတ်ကြိုက် အခန်းတွေ့တော့မှ ဝင်ကာ ကမုတ်ပေါ်သို့ တစ်ရှူးပေပါတွေ အထပ်ထပ် ခင်းရသည် ။ ခပ်ထူထူအိအိ ဖြစ်ပြီဆိုမှ မရွံ့မရဲ ထိုင်ချကာ မျက်လုံးတွေ မှ ဝတ်ထားရသည် ။ ဝေဒနာကို ဖြေရှင်းပြီးတော့လည်း လက်ကို အထပ်ထပ် ဆေးကြောရသည် ။ သူ့မှာ ခရီးထွက်တိုင်း ဆောင်နေကျ လက်ဆေး ဆပ်ပြာရည် မပါမဖြစ် ပါရသည် ။ လက်ဆေးပြီးတော့ အခြောက်သုတ်၊ ပြီးတော့ Antiseptic hand gel ကလေး နာနာပွတ်ရသည် ။ ဒါတောင် စိတ်ထဲ သန့်စင်ပြီဟု မခံစားရ။ အထပ်ထပ် ပွတ်ပြီးမှ အိမ်သာခန်းထဲကနေ ပြန်ထွက်လာခဲ့စဉ် သူ့မျက်နှာက အလို မကျမှုကြောင့် မျက်မှောင်က တွန့်ချင်ချင်။ သူလျှောက်လာခဲ့စဉ် ခုံတန်းတစ်နေရာမှ ထိုင်နေကြသော မိန်းကလေးတစ်အုပ်စုထဲမှ အကြည့်တွေ သူ့ဆီသို့ စုံပြုံရောက်ရှိနေမှန်း သူ သတိထားမိခဲ့သည် ။ ဒါကလည်း သူ့အတွက် အဆန်းတကြယ်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

"ချောတယ်နော် ... သန့်ပြန့် လင်းထွက်နေတာပဲ"

"ဟဲ့ ... အဲဒါ ဒီဇိုင်းနာ လွတ်လပ်ဇော်လေ။ စာလည်း ရေးတယ်။ အချစ်ဝတ္ထုတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဘဝအောင်မြင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ရေးတာ။ လူငယ်တွေ တော်တော် ကြိုက်ကြတယ်။ facebook မှာ သူ့ followers တွေ ဆယ်သိန်းလောက် ရှိတယ်။ သူ့ခိုင်လေးတွေက မိုက်တယ် ဆရာ"

ရွှေဝါသွေးက အားလျှင် facebook တစ်ခွင်မှာ သာ အနေများ သူမို့ သူမသိတာရယ်လို့ မရှိသလောက်ပင်။ ကျွန်မက ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော လူညံ့ချောကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ငေးကြည့်မိ သည် ။ ထူးခြားသော သံလိုက်ဓာတ်တစ်မျိုးနှင့် ဆွဲငင်မှုမျိုး သူ့ထံတွင် ရှိ နေတာ မငြင်းဆန်နိုင်ပါ။"

"အင်း ... ဘန်ကောက် ခရီးက ပျင်းဖို့ မကောင်းတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ ငါအော်တိုလေး ဘာလေး သွားထိုးခိုင်း လိုက်ဦးမယ်။ နင်တို့လိုက်မ လား။ ဘန်ကောက်မှာ ပိုပြီး ပျော်စရာ ကောင်းအောင်လေ။ မိတ်ဆွေ သူ ငယ်ချင်းဆိုတာ ဒီလိုပဲ ရှာဖွေရတယ်ဟဲ့"

ကျွန်မ နှစ်ခါမခေါ်ရဘဲ ဝါရွှေသွေးနှင့် ချစ်ခွန်းချို့တို့ ပါလာကြသည် ။ ကျွန်မတို့ သူရှိရာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည် ။ ခေတ်လူငယ်တွေမို့ ကျွန်မတို့ အကြားမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ဆက်သွယ်မှု တစ်မျိုးဖြင့် သူတို့ ကလည်း ကျွန်မတို့ ဆီသို့ ပြီးချို့ ဖော်ရွေသော အချေမပါသော မျှ

ကံနာပေးများ ဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီးနေကြသည်။ ကျွန်မက ထိုင်နေသော သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်လိုက်၏။ သူက ကျွန်မကို ပြီးပြလျက် ရှိသည်။

"အော်တို ထိုးခိုင်းမလို့ "

ကျွန်မ ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ...ရပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ထိုးပေးရမလဲခင်ဗျ"

သူ့အပြုံးက လတ်ဆတ် ချိုမြလွန်းပါသည်။ ကျွန်မက သူငယ်ချင်းတွေဘက် တစ်ချက် လှည့်ကြည့် ရယ်မောလိုက်ကာ ပခုံးကလေး တွန့်လိုက်ပြီး ...

"စာအုပ်တွေ ဘာတွေ ဝါသနာ မပါဘူးရှင့်။ ဆယ်လီတစ်ယောက်ဆီက အမှတ်တရ လက်မှတ်တစ်ခုပဲ လိုချင်တာ။ ကျွန်မရဲ့ ပါးမှာ ထိုးပေးလို့ ရမလား"

ကျွန်မက ရွတ်နောက်နောက် ကလေးပြောပြီး ပါးကလေးတစ်ဖက် ဖောင်းပေးလိုက်တော့ သူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ သူ့ဆီမှာ အလွန်တောက်ပသော အပြုံးတစ်ခု ရှိကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် သိမှ သိပါလေစ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အပြစ်ကင်းသော အပြုံးတစ်ခုက ကျွန်မရင်တွင်းသို့ လှပငြိမ့်ညောင်းသော ဂီတတစ်ခုလိုပင် ရုတ်တရက် စီးဝင်လာခဲ့၏။

"မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးပြင်ဆိုတာ အော်တို လက်မှတ် ထိုးရမယ့်နေရာမှ မဟုတ်တာ။ ချစ်သူက မွေးမွေးပေးရမယ့် နေရာပါ"

ဟု သူက ပြောရင်း ကျွန်မရဲ့ လည်တိုင်မှာ ပတ်ချည်ထားခဲ့သော ပိုးပဝါကလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ ...

"ပဝါကလေးမှာ ထိုးပေးမယ်လေ"

ဟု သူက ပြောရင်း ကျွန်မရဲ့ လည်တိုင်မှာ ပတ်ချည်ထားခဲ့သော ပိုး
ပဝါကလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ ...

"ပဝါကလေးမှာ ထိုးပေးမယ်လေ"

ဟု ပြောသည်။ ပြောမယ့်သာ ပြောလိုက်ရတာပါ။ ကျွန်မ၏ ပါးပြင်
နုနုကလေးပေါ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ လက်နှင့် လာရောက် ထိ
တွေ့ကာ လက်မှတ်ထိုးမည့်ကိစ္စက ထင်သလောက် မလွယ်သော စွန့်
စားခန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

"အင်း ... အဲဒါ ပိုကောင်းတယ်"

ကျွန်မက ပဝါကလေး ဖြုတ်ပေးလိုက်တော့ သူက ပဝါကလေးမှာ
သူ့လက်မှတ်ကို ခပ်သွက်သွက် ထိုးလိုက်သည်။

"ဒီပဝါလေးဆီက ရေမွှေးက Chanel coco မဟုတ်လားဟင်"

"ဘယ်လို ...သိ"

"ကျွန်တော့်မေမေ သုံးနေကျမို့ပါ"

"ဪ ...။ ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဘန်ကောက်ကို အလည်ပဲ
လား"

"ဟုတ် ... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အလည်သက်သက်ပါ။ မင်းတို့ ရော"

"ကျွန်မတို့ လည်း အလည်ပါ။ ကျွန်မကတော့ Cosmetic Surgery
တစ်ခု လုပ်မလို့ ပါ"

"လိုသေးလို့ လားဗျာ"

"ဟင် ... ဘာပြောတာလဲ"

"ဪ ... ဒီလောက်လှပြီးသား မိန်းကလေးတစ်ယောက်က Cosme

tic Surgery လုပ်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် လိုက်မမီလို့ ပါ"

ကျွန်မက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခပ်ဖွဖွ ရယ်မောနေလိုက်သည်။

"ကျွန်မတို့ နောက်တစ်ခါ ပြန်ဆိုတော့ ကြည့်လေ။ ကျွန်မ နာမည် မြစ်မင်းမိုပါ။ သူက ရွှေဝါသွေး၊ သူက ချစ်ခွန်းချိုပါ"

"ကျွန်တော်က လွတ်လပ်ဇော်ပါ။ သူက စိုးမိုးနဲ့ မြတ်သူ"

ကျွန်မတို့ အားလုံး သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ပါ အပြုံးချင်း ဖလှယ်မိကာ ခင်မင်သွားကြသည်။ လေယာဉ်ဆိုက် လာပြီး မကြာခင်မှာ boarding လုပ်ဖို့ ခေါ်နေပြီမို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ ကံကောင်းချင်တော့လည်း လေယာဉ်ပေါ်မှာ ပခုံးချင်း ဟိုဘက်ဒီဘက် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ထိုင်ခွင့်ရလေသည်။ အဲဒီတော့ စကားပြောဖို့ အခွင့်အရေး ပိုရခဲ့သည် ပေါ့။

"ဘန်ကောက် ဘယ်မှာ တည်းမှာ လဲ ..."

"Mandarin Oriental မှာ ပါ"

"ကျွန်တော်တို့ က Peninsula မှာ တည်းမှာ "

"ဘန်ကောက်မှာ တစ်နေရာရာမှာ ကျွန်မတို့ ပြန်ဆိုနိုင်၊ မဆိုနိုင် ကစားနည်းကလေး တစ်ခု မကစားချင်ဘူးလားဟင်"

ကျွန်မက သူ့ကို အပြုံးကလေးတစ်ပွင့်နှင့် စကားစလိုက်သည်။ သူက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ကောင်းသားပဲ ... ကစားရအောင်လေ"

"ကျွန်မက တစ်ခါတလေ အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ရူးနှမ်းတဲ့ ကစား

နည်းလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားတတ်လို့ ပါ။ အယူသီးတတ်တယ်လို့ များ
ခေါ်မလား ... နားလည်ပေးပါနော်"

"ကျွန်တော်ကလည်း ရူးနှမ်းတဲ့ ကစားနည်းလေးတွေကို ဝါသနာပါ
ပါတယ် လုပ်ပါ။ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်"

ကျွန်မက ဦးနှောက်ကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး အလုပ်ပေးလိုက်ရင်း
ဖျတ်ခနဲ စိတ်ကူးတစ်ခု ရသွား၏။ ထို့ကြောင့် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ အသစ်
ကျပ်ချွတ် ဘတ်ငွေ ငါးဆယ်တန်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည် ။

"ကဲ ... ဒီဘတ်ငွေကလေးပေါ်မှာ ကျွန်မရဲ့ viber နံပါတ်ကလေးကို
ခဲနဲ့ ဖွဖွကလေး ရေးထားမယ်။ ဒီတစ်ရွက်တည်း ဆိုရင်တော့ ပြန်ဆုံဖို့
အခွင့်အလမ်း သိပ်နည်းမှာ ပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်မမှာ ပါသမျှ သုံးသမျှ ဘ
တ်ငွေတွေပေါ်မှာ သုံးခါနီးတိုင်း ကျွန်မရဲ့ viber နံပါတ်လေး ရေးထားမ
ယ်။ အကယ်၍ ရှင့်လက်ထဲကို ဒီဘတ်ငွေလေးတွေထဲက တစ်ရွက်တ
လေ ရှင့်လက်ထဲ ရောက်လာခဲ့မယ်ဆိုရင် ရှင် အဲဒီနံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်
လေ။ ရှင်စားချင်တဲ့ ဆိုင်မှာ ကျွန်မ လိုက်ကျွေးမယ်။ ကြိုက်တဲ့ ဆိုင်ကို
ရွေးပါ"

ကျွန်မစကားကို သူက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြုံး
လေသည် ။

"မဆိုးပါဘူး ... စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒီအတိုင်း ပြန်ဆုံ
တာထက် ကံတရားက ကျွန်တော်တို့ ကို ပြန်ဆုံစေချင်တယ်ဆိုရင်
ခင်ဗျားရဲ့ viber နံပါတ်ရေးထားတဲ့ ဘတ်ငွေလေး ကျွန်တော့်လက်ထဲ
ရောက်လာအောင် ဖန်ဆင်းပေးပါလိမ့်မယ်။ တမင်သက်သက် ချိန်းလို
က်တာထက် ဒီလို ရင်ခုန်စရာ နည်းလေးနဲ့ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့
တွေ့ဆုံမှုက သမားရိုးကျ မဆန်တော့ဘူးပေါ့။ ခင်ဗျားက စိတ်ကူးကော

င်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ"

"ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်သူတိုင်း အဲဒီလို မှတ်ချက်ပေးကြတယ်။ ကျွန်မက သမားရိုးကျတွေကို သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး။ အသစ်အဆန်းကလေးတွေ ဖန်တီးရတာ ကြိုက်တယ်။ တီထွင် ဆန်းသစ်ရတာကို ဝါသနာပါတယ်။ စိန်ခေါ်မှုလေးတွေကို နှစ်သက်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ ရှင်တို့ အုပ်စုကို ကျွန်မ ထမင်းတစ်နပ် လိုက်ကျွေးပါရစေ၊ ဒီနံပါတ်လေး ယူထားပေးပါလို့ ပြောလိုက်ရင်လည်း ရတာပဲလေ။ ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုဆိုရင် ရှင့်အတွက်လည်း အမှတ်တရ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး လေ။ လွယ်လွယ်နဲ့ မေ့သွားမှာ ပဲ။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်။ အခုကျတော့ ရှင် ဘတ်ငွေကလေးတွေ လဲစရာပေါ်တိုင်း ရှင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ ကျွန်မရဲ့ viber နံပါတ်ကလေးများ ပါမလားလို့ ရှာကြည့်မိမှာ ပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရှင့်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မကို လွယ်လွယ်နဲ့ မေ့မသွားအောင် ရှင့်စိတ်ကို အလုပ်ပေးထား လိုက်တာပေါ့ ... ဟင်း ဟင်း ..."

"ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကူး ထိရောက်ပါတယ် မြစ်မင်းမိုရယ်"

တကယ်လည်း ကျွန်မက သူ့မျက်လုံးတွေဆီမှာ ပြောင်းလဲသွားသော အရိပ်ကို မြင်ရသည် ။ စောစောကထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်တစား ရှိလာတဲ့ အကြည့်ကလေးတွေကိုပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ တခြား အကြောင်းအရာတွေ ပြောကြသည် ။ သူ့ရဲ့ ဒီဇိုင်းနာ လုပ်ငန်းအကြောင်း၊ ကျွန်မရဲ့ အကြောင်းတချို့ အပြန်အလှန် ပြောရင်း အချိန်တွေ ဘယ်လို ကုန်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်။ လေယာဉ်က Suvarnabhumi လေဆိပ်သို့ ဆင်းသက်နေခဲ့ပြီ။ လမ်းခွဲခါနီး ကျွန်မက ...

"ကဲ ... ကျွန်မ ရှင့်ဆီက ဖုန်းကို မျှော်နေမှာ နော် ..."

ဟု ရွတ်နောက်နောက်ကလေး ပြောခဲ့လိုက်သေးသည် ။

မြင့်မားဖွံ့ထွားသော အရပ်အမောင်း ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ညိုညက် စိုပြည်သော အသားအရေနှင့် လူအများ အလယ်တွင် ထင်းခနဲ လင်းထွက်နေသော ... ဒီဇိုင်နာရုပ်နှင့်မတူဘဲ မင်းသားရုပ် ထွက်နေသူ ထိုလူညိုချောကို ဘန်ကောက်မှာ ပင် ထမင်းလက်ဆုံစားခွင့် ပြန်ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မဘာလို့ များ အသေအချာ အပိုင်တွက်ထား လိုက်မိတာပါလိမ့်။ ကံကြမ္မာကို သိပ်ယုံလွန်းရာများ ကျနေမလား။

"မိန်းမ ... မိန်းမ ...ရှင် ဘာအချိုးတွေ ဘယ်လိုထွင်နေသလဲ ဆိုတာ ငါတို့ သိတယ်နော် ... ဟွင်း"

"အေးလေ ... သိရင်လည်း ဆက်လက် ရှုစားကြပေါ့၊ ပရိသတ်ကြီးရယ် ... ခိခိ"

ကျွန်မက လည်ပြန် အကြည့်ကလေး တစ်ချက်ဖြင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ သူကလည်း ပြုံးပြ လက်ဝှေ့ယမ်း ပြနေသဖြင့် ပြန်ပြီး လက်ပြလိုက်သည်။

"နေပါဦး ... ရှင့်ဟာက အထာပေးခဲ့တာလား၊ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်ကြီးက သိပ်သိသာ မနေဘူးလားဟယ်၊ ဘတ်ငွေတွေမှာ ရှင့် viber နံပါတ်ရေးပြီး သုံးမယ် ဆိုတာကလေ ..."

"သိသာတော့လည်း ဘာဖြစ်သေးလဲဟယ်။ ငါ့ဘက်ကနေပြီး ဘန်ကောက်မှာ ပြန်တွေ့ရအောင်လေ ဆိုပြီး ဘလိုင်းကြီး ပူးလိုက်တာထက် စာရင် ဒီလိုလေး ကစားလိုက်ရတာ ပိုပျော်စရာ မကောင်းဘူးလား ..."

"နင့်နံပါတ်ပါတဲ့ ပိုက်ဆံ သူ့ဆီ မရောက်ခဲ့ရင်ရော"

"ဒါကတော့ စွန့်စားရမယ်လေဟယ်၊ ဘန်ကောက်ရောက်ရင် မြန်မာတွေ အများ စု သွားတတ်တဲ့ နေရာတချို့ကို ငါတို့ သိနေတာပဲ။ အဲဒီဆိုင်

တွေ ခဏခဏသွားပြီး ပိုက်ဆံတွေ ဖြန့်ကြက် သုံးထားလိုက်ကြတာပေါ့

"

"ကြည့်စမ်း ... ငလည်မ။ အကြံက ပိုင်လိုက်တာ"

ချစ်ခွန်းချိုက မျက်စောင်း ထိုးပါတော့သည် ။ ကျွန်မက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေး ရယ်မောနေလိုက်မိသည် ။ အရာရာဟာ စနစ်တကျသာ စီမံတတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် လိုချင်တာကို ရအောင်လုပ်ဖို့ စွမ်းနိုင်ပါရဲ့ ။ တစ်ခုပဲ ရှိသည် ပေါ့လေ။ ရွေးချယ်ခွင့်မရတဲ့ ကံကြမ္မာတစ်ခုအောက်မှာ မွေးဖွားလာခဲ့ရခြင်း အတွက်တော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူးပေါ့။
